

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון ט (400) ♦ שנה ט

פ' וישב ♦ ערב חנוכה ה'תשפב

דברי אלוקים חיים מרחן רבינו הגה"ק זיע"א

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען, אלה תולדות יעקב יוסף וגו',

וברש"י פירש בפסוקים כדרכו בקודש על פי הפשטות וסיים שזה אחר ישוב פשוטו של מקרא להיות דבר דיבור על אופניו, ואח"כ מביאו רש"י ממדרש אגדה שדורש מה שתלה הכתוב תולדות יעקב ביוסף, מפני כמה דברים אחת שכל עצמו של יעקב לא עבד אצל לבן אלא ברחל ושהיה זיו אקונין של יוסף דומה לו ליעקב וכל מה שאירע ליעקב אירע ליוסף וכו' ועוד נדרש בו וישב ביקש יעקב לישוב בשלוחה קפץ עליו רגזו של יוסף וכו'.

ובאור החיים הק' כתב כי מה שעבר עליו מהרוגז שהכתוב בא להודיע מכירת יוסף וצערו של יעקב הוא שיעקב וכו' ונתגלגלו הדברים כי האדם גורם לעצמו את כל אשר תבואנה עליו, כי אין דבר רע בא מהאדון הטוב לכל ובפרט לידידו יעקב וכיצא בו עכ"ל והרבה פירושים נאמרו בזה למה קפץ עליו רוגזו של יוסף, ומה הוא העון שיש בזה שביקש יעקב לישוב בשלוחה שעל זה יבוא הרוגז של פרשת יוסף, ונראה לומר באופן זה כי ידוע שיש בכל דבר "מחשבה ומעשה", וגם דיבור שזה נחשב כמה פעמים כמעשה, וכדמצינו שאמרו חז"ל שעקימת שפתיו הוי מעשה, ויש בזה חקירה אם הולכים בדרך המחשבה או בדרך המעשה, ובאמת השלימות של מצוה שאדם עושה צריך מחשבה וגם מעשה, ומצוות צריכות כוונה ויש פוסקים שפסקו שזה מעכב ובפרט במצוה דאורייתא, ויש בזה חילוקים שלפעמים אומרים שמחשבתו ניכרת מתוך מעשיו, (עיין כל זה בפוסקים לענין הלכה למעשה), אבל בדבר שיש ניגוד בין המחשבה או הכוונה להמעשה דעת הפוסקים בזה שיש אופנים שאין יוצאים ידי חובה בזה, ואין כאן המקום להאריך לענין הלכה למעשה.

ולענינו מצינו בתוה"ק בשני מקומות שהיו ניגודים בין המחשבה להמעשה, אחד אצל יצחק אבינו שרצה לברך את עשיו ובא יעקב וקיבלת את ברכתו בחושבו שהוא עשיו, ואם כן המחשבה היתה בעשיו אבל המעשה בפועל מי שקיבל את הברכות היה יעקב, ולכן יש לחקור מי באמת קיבל את הברכות עשיו או יעקב כי אם הולכים לפי המחשבה אז עשיו קיבל הברכות אבל אם הולכים אחרי המעשה אז קיבל זאת יעקב, ומצינו שיצחק הסכים לברכה ליעקב מכיון שאמר "גם ברוך יהיה", וגם שרו של עשיו הסכים שהברכה שייך ליעקב וגם עשיו בעצמו אמר "יהיה לך אשר יהיה לך" כלומר שהברכות שייכים לך וכמו שכתבו רש"י והמפרשים, ולכן ביקש יעקב לישוב בשלוחה, כי הברכות שבירכו יצחק אביו שזה הכל בדברים גשמיים שייכים לו, אבל היה עוד עובדא שזה שותר זה שאמרנו שהעיקר הוא המעשה, כי אצל לבן שהחליף את רחל בלאה והביאה אותה ליעקב במקום רחל, ויעקב היו לו במחשבה שזה רחל ולבסוף היה זה לאה, ואם הולכים אחרי המעשה ולא אחרי המחשבה, נמצא שראובן הוא הבכור, מכיון שלמעשה אשתו הראשונה של יעקב היתה לאה וראובן נולד ראשון והוא הבכור, ולכן היה לו ליעקב לכבד את הבכור ולאהוב אותו יותר מכל בניו כי זה ראשית אונן.

המשך בעמ' ב'

דברות קודש מרחן רבינו עט"ר שליט"א

ימי החנוכה זה זמן של חינוך הבנים, צריכים לנצל ימים קדושים אלו, ולהשקיע בצאצאיו, את כל מה שלמדנו וראינו אצל רבותינו הק', ולהעביר להם את הגחלת, שישאר להם לדורות.

מובא בגמ' בבא בתרא (י, ע"ב) מיתיבי מה יעשה אדם ויהיו לו בנים זכרים רבי אליעזר אומר: יפזר מעותיו לעניים, רבי יהושע אומר: ישמח אשתו לדבר מצוה.

בין יתר החיובים שחז"ל הטילו על הבעל היא המצווה לשמח את האשה, כפי שלמדנו מדברי חכמים בגמ' (ראש השנה דף ו' ב'): אשה – בעלה משמחה, ובזה זוכה שהשכינה והברכה מצויים בביתו. חז"ל הטילו את המצווה לשמח את האשה על הבעל, מכיון שירדו לשורש נשמתה של האשה שחלים עליה שינויים פיזיים ונפשיים בזמנים מסוימים בנוסף למטלות הכבדות של צער הלידה וצער גידול הבנים, וקשיים נוספים שמדרך הטבע לעיתים יכולים להביא לידי מרה שחורה ועצבות. לפיכך ציוו חז"ל על השמחה המביאה לשלווה ולרגיעות, ומאפשרת לכל אחד מבני הזוג למלא את תפקידו בשלמות. בכוחה של השמחה למתק את המריחות שמצויה בחיים כמו שכתוב (ישעיהו נ"ה י"ב) "כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון", ופירושו על דרך החסידות "כי בשמחה תצאו" – כשבני הזוג בשמחה, אזי יצאו מכל בעיותיהם "ובשלום תובלון" אז יזכו לשלום עם עצמם ועם כל אשר להם.

השמחה מביאה את האדם ליכולת להסכים עם זולתו ולהטיב עימו. כאשר כל אחד מבני הזוג מרגיש את חברו ומסייע לו באהבה, בכך מצליחים בכל עניניהם כל ימי חייהם, כמו שאמרו חז"ל (מדרש קהלת רבה, פרק ד'): "טובים השנים – איש לאשתו, מן האחד – זה לעצמו וזה לעצמו". על בני הזוג להגיע לדרגה כזו של הרגשה כי שניהם תלויים זה בזה, ואי אפשר להם להפרד, כמאמר חז"ל (ירושלמי, סנהדרין, פרק ג', הלכה ו'): אשה כבעלה ובעל כאשתו, ובגמ' (מנחות דף צ"ג ב') אשתו כגופו; ואי אפשר להפריד בין האיש והאשה אשר הם אחד, זאת כמובן, אם מתנהגים הם על פי חוקי ודיני התורה הקדושה.

כן יש להרבות בצדקה, כמו שכתוב (הושע י' י"ב) "זרעו לכם לצדקה" – אם נתנים לצדקה אזי יש זרע, ולהשתדל לשמוח ולשמח את אשתו כגופו מאד מאד, ולד' הישועה

וכעין זה כתב בספר עצי המערכה, שאשה אינה מתעברת אלא בהיותה בשמחה כי בעצבון מכווץ רחמה ומונע קבלת ההריון, ורמז לזה רואים אנו בפסוקים אם הבנים שמחה (תהלים קיג ט) רוני עקרה (ישע' נד, א) ובברכת שוש תשיש ותגל עקרה וגו'.

מחובתנו לנצל את העת רצון, בזמן הדלקת נר החנוכה, ולהעתיך עבור המצפים לישועה, ושנרוה רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח.

פרנס השבוע

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מו"צ ברחובות ומרבני בית הוראה "זכרון משה" ד'קראלי
וחתנו החשוב

הרה"ג ר' דוד דוב הכהן קארפ הי"ו
לרגל הולדת הנכדה/הבת

יה"ר שירו רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח

אבל יעקב חשב שהבכור הוא יוסף מכיון מכיון שמחשבתו היה על רחל אמו, והוא יוסף הבכור של רחל ולכן אהב אותו ועשה לו כתונת פסים, ולכן קינאו בו אחיו כי אמרו שזה לא מן הדין כי ראובן הבכור, ואם היה נותן זה לראובן לא היה להם שום קנאה ושנאה, כי הבינו כי את הבכור צריכים לכבד ביותר מכל אחיו, כי התורה הק' אומרת ליתן לבכור פי שניים ממה שיש לו אע"פ שאמו הוא שנואה לו, וכמ"ש בפרשת כי תצא כי את הבכור בן השנואה יכיר לתת לו פי שניים.

ולכן זה הפירוש ברש"י הק' שמכיון שיעקב ביקש לישב בשלוח נמצא שסובר שעיקר הוא המעשה שבירכו אביו, ולפי זה קפץ עליו רוגזו של יוסף שנמצא בזה שעשה שלא כהוגן בזה שאהב את יוסף יותר מכל בניו ועשה לו כתונת פסים בחושבו שעיקר הוא המחשבה, וזה הביא לקנאה ושנאה וכמ"ש חז"ל הק' שבשביל ב' מילות שהוסיף יעקב ליוסף גרם כל הגלות של יעקב אבינו ובניו למצרים, וכל הגלויות שבאו אח"כ הם שבביל מכירת יוסף שהם מכרוהו מקנאה של אחיו במה שיעקב עשה לו כתונת פסים (וכ"ז רק בדרך אפשר וכו').

ולפי זה יובן מה שאנחנו אומרים בהגדה של פסח "ארמי אובד אבי וירד מצרימה, ולכן ביקש לעקור את הכל, דקשה דהיכן ראינו שלבן (שנקרא ארמי) אובד אבי ועל ידי זה, וירד מצרימה וביקש לעקור את הכל, אבל לפי מה שאמרנו לעיל יובן, מובן שפיר שבזה שרימה את יעקב, שהביא לו את לאה ליעקב גרם שיהיה במחשבה על רחל ובמעשה היה עם לאה.

וזה גרם שיעקב יחשוב שיוסף הוא הבכור כי בתר מחשבה אזלינן וזה היה בניגוד בזה שביקש לישב בשלוח כלומר שאזלינן בתר המעשה שיצחק בירך את יעקב אף שהמחשבה היתה על עשיו, וזה גרם למכירת יוסף ולגלות מצרים ולכל הגלויות עד היום הזה, כפי שכתוב בספ"ה שכל הגלויות הם תשלום של הארבע מאות שנה שלא השלימו ויצאו לפני הקץ, ולפיכך סירב משה לילך לפרעה, אבל הקב"ה חישב את הקץ ורצה שישראל יצאו ממצרים לפי הקץ של רד"ו שנה, שלא יפלו ח"ו ישראל לנו"ן שערי טומאה וכמו שאמרו חז"ל הק' ובספרים הק', ולזה אמרין שביקש לבן לעקור את הכל בזה שהחליף את רחל בלאה.

ועיין באור החיים הק' פרשת ויחי על הפסוק ראובן בכורי אתה וגו' שהאריך לכתוב למה בא לראובן שיקחו ממנו את הבכורה זה הכל בא מלבן שהחליף את אמו ברחל אחותה, ומחשבת יעקב היה ברחל ולכן היה פגם לראובן ולכן לא קיבל את הבכורה אלא יוסף מכיון שמחשבת יעקב היה על רחל ולא על לאה אמו ע"ש באורך.

ועוד אפשר לומר בדרך אפשר למה באמת קפצה עליו רוגזו של יוסף, כי ידוע שאברהם אבינו היתה מידתו חסד ויצחק מידתו גבורה ויעקב מידתו תפארת, שהוא ממוצע בין חסד לגבורה כי חסד לבד אין זה שלימות אמיתית וצריך גם לפעמים להשתמש בגבורה דקדושה ולכן אברהם אף שהיה חסד מדתו, ולזה קירב את ישמעאל ואמר להקב"ה לו ישמעאל יחיה לפניך מ"מ ניסה אותו ה' במידת גבורה ואמר לו קח נא את בנך את יחידך את יצחק והעלהו לעולה, שהיא מידת גבורה וגם גירש את ישמעאל והגר אימו, על פי ציווי השם שישמע לקול נבואת שרה.

וכן יצחק שמדתו גבורה מכל מקום היה לו גם כן מידת החסד שקירב את עשיו ואהובו, אבל יעקב מידתו תפארת שהוא ממוצע בין חסד לגבורה וזה השלימות ולכן היה יעקב מובחר שבאבות וכמ"ש חז"ל הק'. וכאן נמצא שיעקב לא קיים מצות כיבוד אב ואם כ"ב שנים שהיה אצל לבן, ולכן כעת שחזר לאביו רצה לקיים מצות כיבוד אב ולנהוג במידת יצחק שהוא גבורה, ולכן הקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט של שעה וכתוב ה' צילך וגו' ופירש הבעש"ט

הק' שהקב"ה מתנהג עם האדם כמו צל, שנראה כמו האדם, כן הקב"ה כביכול נוהג, ולכן דיקדק הקב"ה עם יעקב על זה שאהב את יוסף מכל בניו משום שהוא הבכור במחשבה ולזה יצא סתירה על הברכה שבירכו אביו ולכן לא יכול היה ליישב בשלוח, היוצא לנו מזה לימוד מוסר שצריך אדם לעשות שכל דבריו ומחשבותיו יהיו שוים למעשיו ובפרט במעשה המצוה שאדם עושה שיהיה כוונתו בלתי לה' לבדו בלי שום פניה.

אבל האמת הוא שאצל אדם פשוט זה עבודה הקשה שבמקדש, אבל צדיקי האמת הוא כך שכוונת המצוה ומעשה המצוה שווים אצלם בכל.

ואע"פ שפירשו שאצל יעקב היה זה כעין סתירה בין מחשבה למעשה זה היה דקה שבדקה ואין לנו שום השגה במעשה הצדיקים ובפרט אבות העולם אבותינו הק', והכל הוא בדרך רמז ודרוש וכבר פירש הבעש"ט הק' על הפסוק תורת ה' תמימה וגו' כלומר שעדיין הוא תמימה עם כל הפירושים הראשונים ואחרונים, מ"מ היא עדיין תמימה, מ"מ ליכא מידי דלא רמיזי באורייתא ואין מקרא יוצא מידי פשוטו, וה' נתן לנו את התורה שיהיה מורה לנו את המעשה אשר יעשה, והבן.

אשרי עין שראתה את עבודת הצדיקים

ונחזור לענינינו שעלינו לילך בעקבות אבותינו ולומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב וכן לילך בדרכי רבותינו הק' שבכל דור ודור מה שראינו בעינינו את מעשי הצדיקים בעבודת ה' ואשרי העין שראתה את כ"ק מן אדמו"ר בעל חוקי חיים זצוק"ל בעבודת ה' בעשיית המצות הן בשבתות ובימים טובים ובפרט בימים הנוראים שכולה היתה אש קודש בכונה ובמעשה בלתי לה' לבדו, ואשרי האוזן ששמעה את ברכת המצות של תקיעת שופר וקריאת המגילה והדלקת נרות חנוכה בקול ה' בכוח וקול ה' בהדר, וגם בעצם קיום המצות הן דאורייתא והן דרבנן ומנהגי ישראל הכל שוים לטובה ז"ע אמן.

עלינו להיות מוסיף והולך

ועלינו לילך בדרכיהם הק' ולומר מתי יגיעו מעשי למעשי הצדיקים וכמו שפירשו הצדיקים שטוב שנגיע למעשי הצדיקים אף בנגיעה קטנה, ולכן נתחזק כולנו יחד ונקבל עלינו להיות מוסיף והולך וכמו שההלכה כבית הלל בהדלקת הנרות של חנוכה הבעש"ט, שידוע שפירשו הספרים הק' המחלוקת של בית שמאי שאומר פוחת והולך כל יום בהדלקת הנרות ובית הלל אומרים מוסיף והולך, שיש דרך לומר כב"ש פוחת והולך דהיינו סור מרע מקודם ודרך בית הלל מוסיף והולך דהיינו מקודם עשה טוב, ופירשו הפסוק סור מרע כלומר שאם רצונך להיות סור מרע תעשה זאת ע"י עשה טוב ולהיות מוסיף והולך וממילא יפול הרע, וע"י נר של חנוכה יסור החשכות של העבירות וזה היה דרך החסידות של הבעש"ט ותלמידיו להיות מוסיף והולך בקדושה וע"י זה יפול הרע אבל עם כל זאת צריכין לעשות תשובה ולכל הפחות הרהורי תשובה קודם עשיית כל מצוה ולימוד התורה וכמו שכתב הבני היששכר בספרו דרך פיקודיך דאם לא כן נאמר עליו הפסוק ולרשע אמר אלוקים למה לך לספר חוקי, וגם הרמב"ם כ' כך בהלכות תשובה, כידוע ויתן ה' שנתחזק כולנו ביחד כולנו ביחד, וגם כל אחד אחד בפרטיות מעשיו וע"י נזכה בחנוכה לקבל פתקא טבא, וכמ"ש בספרים הק' שבחנוכה ובפרט בזאת חנוכה הוא הגמר חתימה טובה של ר"ה ויו"כ והושענא רבא (עיין בספר בת עין פ' יוגש) וע"י נזכה להגאולה השלימה בקרוב בימינו ונזכה לראות את הכהן הגדול בהדלקת נרות הק' בבית המקדש בבית המקדש השלישי שהוא נגד יעקב בחיר שבאבות, ונזכה לכל זה בקרוב ממש מתוך רחמים וחסדים מגולים, אמן ואמן.

ברכת מזל טוב

הבה"ח חיים יצחק ווייס הי"ו
לאירוסי בשעטומ"צ

עב"ג בת אדמו"ר משאץ אשדוד שליט"א

ברכת מזל טוב

הרה"ג זלמן גרויז שליט"א
מחונתנו של מרן רבינו הגה"ק ז"ע

להולדת הנין

ברכת מזל טוב

הרה"ג מרדכי יהודה ביין שליט"א
מו"צ וראש כולל גור באשדוד

לנישואי הבן בשעטומ"צ

פניני חיים

ישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקונים הוא לו הנה כאשר בא אל הצדיק השלם האמיתי, אדם שהוא בעצמו צדיק ושלם במעשיו, ניתוסף עי"ז להצדיק דעת דקדושה והתחכמות בעבודת השי"ת, לא כן כאשר יבוא אדם פשוט הפגום במעשיו, הוא ירבה בלבול הדעת להצדיק בערבוב מחשבתו שאינם טובים, ועל זה אהב ישראל את יוסף מחמת כי בן זקונים הוא לו ותרגומו ארי בר חכים הוא לי"ה, היינו שבסיבתו ניתוסף בו ביעקב בעצמו החכמה והתבונה, בבחינת תלמיד חכם המחכים את רבו.

(שומר אמונים)

לך נא ראה את שלום אחיך והשיבנו דבר יעקב אבינו ידע שהאחים שונאים את יוסף, והיה חושש שמא יאונה לו רע, לפיכך אמר תחילה לך ואשלחך כדי לעשותו לשליח מצוה לקיים כיבוד אב, והרי שליחי מצוה אינם ניזוקים, אולם עדיין חושש היה מפני הדרך חזרה שאז כבר איניו שליח מצוה, ויש שיטה שאומר ששליחי מצוה אינם ניזוקים זה דווקא בהליכתם אבל לא בחזרתם, לפיכך אמר והשיבנו דבר, כדי לעשותו שליח מצוה גם בחזרתו

(אור החיים הק')

את אחי אנכי מבקש יש לרמז כשבא לבקש אותו ית"ש בתפילה ואומר לשם ייחוד וכו' בשם כל ישראל, עי"ז תפילתו נשמעת, הגם שאינו צדיק כ"כ לילך בדרך התורה תמיד, נחשב לו כאילו קיים, זהו שנאמר את אחי, כשאני מדבק את עצמי עם אחינו בני ישראל אז עי"ז אנכי מבקש, יכול אני להתפלל ויקובל תפילתו, הגם שאין אני הולך ח"ו בדת התורה כראוי, זהו שנאמר וימצאם בדותן, בדת של תורה.

(זרע קודש)

וימשכו ויעלו את יוסף לפי משפט הלשון הול"ל וימשכו את יוסף ויעלוהו והנראה להודיע צדקת יוסף דבר להורות כי בעת העלותו עדיין הוא יוסף הצדיק כבתחילה שלא הרהר אחר מידותיו ית' ולא הרהר אחר אביו שגלגלו לידי סיבה זו וחשבו לזכות כי מגלגלין זכות עי"ז זכאי

(תפארת שלמה)

וירא אדוניו כי ה' אתו וגו' ברש"י ז"ל שהיה שם שמים שגור בפיו, דאמר ז"ל אסור להסתכל בצלם דמות אדם רשע, אולם מי שיש לו עסק עם רשע ומוכרח לדבר עמו מה יעשה, התקנה שיחשוב בדברו עמו שיעזור השי"ת שינצל מכל רע, זהו הפי' שראה שם שמים שגור על פניו שהתפלל תמיד על כן שינצל (הרה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע)

אבות עיתר

ערב חנוכה – אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה לדעת בארץ דרכך וגו' דהנה השפע והבהירות חדשה להוריד על נשמת ישראל ולכן מדליקין נרות חנוכה שהם אור לרמז על אורות הבהירות שמתחילין אותן הימים

(תולדות אהרן)

יום א' דחנוכה – ועל כן כל שמונת ימי חנוכה כלהו כלולין ביום הראשון לחדש, ומעתה כך הפירוש של דברי השי"ס, מאי חנוכה, היינו למה נקראו ימים אלו חנוכה חנוכה, על זה אמר בכ"ה בכסלו ימי דחנוכה, באותו יום כלולין כל יומי דחנוכה לכן נקרא חנוכה.

(שם משמואל)

הגם שסידר האר"י בכוונת (פרי עץ חיים ש' חנוכה) שם א-ל ליל הראשון של חנוכה, אמנם ההמשכה משם זה מאיר לכל השמונה לילות בסוד שם א"ל המאיר לתמניא תיקוני דיוקנא, וזה שאמרו חז"ל בכה בכסלו תמניא יומין אינון, היינו שבכה בכסלו שכוונתו בשם א-ל, בו נכלל כל תניא יומין וממנו יוצאת האורה.

(עבודת ישראל)

ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ירמח על מזוזה ונרות חנוכה, שבמזוזה נרשם שם שדי לכיון בכל לילה שם אחד מ-יג מדות של רחמים ובליל הראשון הוא שם אל, ורמז הכתוב שעל ידי מזוזה בימין וגו' חנוכה משמאל יתן לכם רחמים שיושפע עלינו שפע רחמים וחסדים

(כ"ק אדמו"ר זי"ע ב' חוקי חיים)

בחנוכה נפתח פתח של יראת שמים בכל איש ישראל ולכן קבעו מצות הנרות, כי כשנפתח יראת ד' בלב האדם יכול לקבל אור התורה שהם הפנימיות

(שפת אמת)

עיקר קדושת החנוכה ע"י הכהנים ולכן כמו שהנרות הללו קדש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד להגיע מהם שפע וקדושה, כן ק"ו שהנרות והאורות הכהנים והצדיקים קדש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם רק לראותם בלבד להגיע מהם יראה עילאה ע"י הראיה בהם כמ"ש וראו כל עמי הארץ וכו' ויראו ממך, פי' על ידך יגיע להם היראה כי הראיה בהצדיקים הקדושים הללו מועלת ליראת שמים.

(תפארת שלמה)

בחנוכה גומרים את גזר דין שנחתם ביום כיפור ורמז לדבר בפסוק תשב אנוש עד דכ"א, כלומר שאפשר לשוב בתשובה עד דכ"א בגימטריא כ"ה בכסלו

(צמח צדיק)

עובדות חיים

ולא זכר שר המשקים את יוסף
וישכחהו (מ' - כ"ג)

מעשה היה עם הרה"ק רבי אהרן מטיטוב זי"ע"א נכד הבעש"ט הקדוש זי"ע"א קודם שנתפרסם לצדיק, היה חי אז בעוני ובדוחק גדול, פעם אחת כאשר הגיע יום השבת ולא היה לו שום דבר מצרכי השבת, לא יכול רבי אהרן להבליג יותר על צער הגדול, ופנה למתפללי בית הכנסת בקובלנא: היתכן הדבר שנכדו של הבעש"ט יהיה כל כך נעזב ונידח מבני העיר, עד שגם לחם צר ומים לחץ לא יהיה לו? והיתה התעוררות רבה בין המתפללים, והתחייבו לשלם עבורו כל אחד ואחד מבעלי הבתים סך קבוע בכל שבוע, וגמרו אומר שאחרי השבת יתאספו לסדר את הענין. כשהלכו בעלי הבתים לביתם נמלך רבי אהרן בדעתו, מה המעשה אשר עשה עתה, כל ימיו נזהר מלבקש טובות מבני אדם והיה בוטח תמיד בה' שבוודאי ישלח לו עזרתו מקודש, ועתה עזב את הביטחון בה' ופנה לבשר ודם, ולא עוד אלא השתמש לצורך זה גם בזקנו הבעש"ט הקדוש, נצטער מאד על זה עד שלבסוף שפך שיחו לפני השי"ת והפציר בתפילה, שבני העיר ישכחו אותו ואת הבטחתם ולא יעשו דבר לטובתו. וכך הוה, תפילתו נתקבלה ובני העיר שכחו לגמרי כל מה שנדברו ביום השבת.

מה בצע כי נהרוג את אחינו
וכסינו את דמו (ל"ז - כ"ו)

הרה"ק רבי יחיאל מאיר ליפשיץ מגוסטינין זי"ע"א מתלמידי הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוצק זי"ע"א, הוכיח פעם סוחר שהיה מוצץ דמם של עניים בהלוואות בריבית קצוצה, ועם זאת היה מדקדק להתפלל בציבור שלש פעמים ביום, ובין השאר אמר לו "מה בצע" ראשי תיבות בקר צהררים ערב, מה תועלת יש בתפילותינו שחרית מנחה וערבית "כי נהרוג את אחינו" אם בעת ובעונה אחת אנו עוסקים בהריגת אחינו בני ישראל על ידי עושק ולחץ בלא רחמים.

אין שר בית הסוהר רואה את כל מאומה בידו (ל"ט - כ"ג)

סיפרו להרה"ק בעל ה"דברי חיים" מצאנז זי"ע"א, על רבי אחד המחולל מופתים שאין הבריות חדלים לדבר עליהם. חיין ואמר: כתוב בפרשה "אין שר בית הסוהר רואה את כל מאומה בידו" אין רואים אצלו מופתים, ואף על פי כן הוא יוסף הצדיק באשר ה' אתו.

קול קראלי - 074-7962278

ביאורי חיים

קפץ עליו רוגזו של יוסף

מרעננה, כתב ח"ל: יש לדקדק מה הפירוש "רוגזו", היה לו לומר "צרתו". ויש לומר על פי דברי המשנה (אבות ד', ט') כל המקיים את התורה מעוני, סופו לקיימה מעושר, ולפי זה יש לומר שחשב יעקב כל אלו הצרות שעברוהו היו נסיון עוני, וכיון שעמד בהם מגיע לו עכשיו לקיימה מעושר. זהו שאמר "וישב יעקב", עשה ישיבה כדי להרביץ בה תורה מעושר. אך ידוע דתורה וקיומה להיות מצווה ועושה, זה שייך רק לישראל, אבל בני נח אינם בגדר זה, אלא כאינו מצווה. וידוע מה שכתב המשנה למלך בספרו הבהיר פרשת דרכים, דמחלוקת יוסף והשבטים היתה בזה שהשבטים סברי שדינם כישראל לכל דבר, ויוסף סבר שעדיין דין בן נח להם, ועל זה נסב כל הרוגז ביניהם, וכיון שיעקב קיבל מאיתו הדיבה, נראה שסבר כיוסף דדינם כבני נח, ואם כן לא שייך אצלו הענין דכל המקיים את התורה מעוני, דהרי אינו מצווה ועושה, ומדייק שפיר "רוגזו של יוסף", והבן. עכ"ל.

ד) הג"ר אהרן קוליק שליט"א מח"ס "מראה כהן", כתב לי לתרץ ח"ל: יש לומר דהלשון "רוגזו" נופל בשל היותו הפך המילה "שלוה". ועיין בחידושי מרן רי"ז הלוי עה"ת (פרשת וישב), שכתב, שצערו של יעקב בשל מכירת יוסף היה שונה משאר הצרות שאירעו עם האבות, שהם היו צרות של כלל ישראל, משא"כ מכירת יוסף שהייתה צערו הפרטי, ולא של כלל ישראל, דהרי אביו יצחק ובניו השבטים ידעו שיוסף חי. לפי דבריו יש אם כן משמעות נוספת ב"רוגזו של יוסף", שהיא הפך השלוה המבטאת יותר את צער הפרטי, משא"כ אם היה כתוב "צער יוסף", או "מכירת יוסף", ישנו הבט גם לצער של יוסף עצמו. עכ"ל.

מאת הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מו"צ בק"ק קראלי מח"ס גם אני אודך

בפרשתנו כתוב, וישב יעקב וגו'. (בראשית ל"ז, א') ופרש"י (בפסוק ב', בד"ה אלה) ח"ל: ביקש יעקב לישב בשלוה, קפץ עליו רוגזו של יוסף וכו'. עכ"ל.

וקשה לי שלכאורה היה צריך לומר "קפץ עליו צער יוסף", או "מכירת יוסף", ומהו הלשון "רוגזו" של יוסף, ? והגאון רבי מרדכי חיים שליט"א, מח"ס "פנינים", כתב לי שלשה תירוצים, ח"ל:

א) באשד הנחלים (הו"ד בליקוטים על מדרש רבה הוצאת ח. וגשל) ביאר ענין זה של "רוגזו של יוסף", שהיה בא אליו מצד רוגזו שרגז על בניו, כמ"ש ויבא יוסף את דיבתם רעה אל אביהם. או ביאורו מצד רוגז אחיו על יוסף. ע"כ. וע"פ זה מובן למה לא כתב "קפץ עליו צער מיוסף", או "מכירת יוסף", והבן.

ב) בספר שלחן מלכים (פרשת וישב עמוד קל"ח) כתב ח"ל: לכאורה היה לו לומר צערו של יוסף, אלא שיש להתבונן מהו גדול כל כך נסיון דיוסף באשת פוטיפר, הלא אמרו חז"ל (סנהדרין י"ט ע"ב) תוקפו של יוסף ענותנותו של בועז, אך באמת גדל מאד נסיונו, כי אחז"ל (ערכין ט"ו ע"ב) כל המספר לשה"ר מגדיל עונות כנגד ג' עבירות ע"ז גילוי עריות ושפ"ד, ומכיון שנכשל יוסף באבק לשה"ר שהביא דיבת האחים רעה אל אביהם, הלא מכשול גורר מכשול להיכשל בגילוי עריות ח"ו, ממילא הוצרך [יותר מולתו] להתאמץ ולהרגיז יצ"ט על יצה"ר, ועשה זאת על ידי שנראית לו דמות דיוקנו של יעקב אביו, לפי זה מדויק שפיר מ"ש "רוגזו" של יוסף, כלומר מה שהוצרך יוסף להרגיז יצ"ט על יצה"ר להתגבר על הנסיון. עכ"ל.

ג) בספר בן לאשרי ברכה משולשת (ח"א פרשת וישב עמוד תקמ"ד) להגאון רבי יצחק הכהן הוברמן זצ"ל, שהיה נקרא בפי כל הרב

מבצרי התורה והחסידות איגוד תלמידי חסידי

קראלי

ע"ש רבותינו הק' זי"ע - בנשיאות מרן רבינו שליט"א

עולו ואתכנשו להילולא דצדיקא

ביומא דהילולא קדישא של רבינו הגדול האי רעיא מהימנא קדישא שר התורה והחסידות גאון ישראל וקדושו עמוד ההוראה המנורה הטהורה פועל הישועות

כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקלה"ה

רבינו הק' הגה"צ ר' יצחק צבי משה בהגה"צ ר' אביגדור מוזס זי"ע"א

החל ביום רביעי פרשת ויגש ד' טבת תשפ"ב

תתקיים תפילת רבים לישועת הכלל והפרט

ברחבת ציונו הק' שנודע כמקום המסוגל

בבית החיים סגולה פתח תקוה

(חלקת הרבנים ליד ספינקא סמוך לכביש הכהנים)

רחמנא אידכר לן בזכותא דמשה רעיא מהימנא

ארגון החסד "מצמיח ישועות"

לז"נ צדיקי הדורות פועלי הישועות זי"ע"א

בשורה טובה למצפים לישועה

הרינו להודיע על פתיחת
"בית התבשיל" אשדוד

שיספק אי"ה ארוחות צהרים ויסבסד צהרונים לילדי תשב"ר לאברכים ומשפחות נזקקות במסגרת פרויקט "סעדינו ואושעה" מהיום יש לכם שמחה אזכרה מצפים לישועה אמצו ילד לחודש, תרמו פרנס יום המעוניינים לזכות במצווה ולהפקד בישועה יפנו לטל: 053-3118494 ויתברכו

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו' תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931 באימייל: 3118494@gmail.com

הפצת גליון השבוע

נדבת בעלי

טמבור "אחים שמחי"

רובע ז' אשדוד

לזכותם והצלחתם

לזכר עולם יהיה צדיק

רביה"ק יצחק צבי משה זי"ע

בן רבינו אביגדור ב"ר משה זצ"ל

מקראלי

נלבע ד טבת תשעט

זכותו יגן עלינו ועכ"א

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל

בהרה"צ מרדכי זצ"ל

נלבע יב כסלו תשפא

ת. נ. צ. ב. ה.